

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci podatelky: **D. G.**, ve věci podání trestního oznámení proti JUDr. Marii Prokopové, soudkyni Okresního soudu v Blansku,

t a k t o :

- I.** Podání ze dne 28. 1. 2008 **s e o d m í t á.**
- II.** Po právní moci tohoto usnesení **b u d e** věc **p o s t o u p e n a** Okresnímu státnímu zastupitelství v Blansku.
- II.** Podatelka D. G. **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem.

O d ů v o d n ě n í :

Podáním ze dne 28. 1. 2008 se paní D. G. (dále jen „podatelka“) obrátila na Nejvyšší správní soud, aby projednal jí podávané trestní oznámení proti JUDr. Marii Prokopové, soudkyni Okresního soudu v Blansku. Podatelka se domnívá, že uvedená soudkyně spáchala trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele.

Při posuzování věci Nejvyšší správní soud vycházel z následujících úvah:

Dle ustanovení § 12 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování tím, že rozhoduje o kasačních stížnostech v případech stanovených tímto zákonem, a dále rozhoduje o věcech volebních, ve věcech politických stran a hnutí a v řízení o kompetenčních žalobách.

Dle § 58 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, v platném znění (dále jen „trestní řád“), oznámení o skutečnostech nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, je povinen přijímat státní zástupce a policejní orgán. Přitom je povinen

oznamovatele poučit o odpovědnosti za vědomě nepravdivé údaje, a pokud o to oznamovatel požádá, do jednoho měsíce od oznámení jej vyrozumět o učiněných opatřeních.

Z výše uvedeného vyplývá, že Nejvyšší správní soud jako vrcholný soudní orgán ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví může jednat a rozhodovat pouze v těch typech řízení a za podmínek, které mu zákony výslovně svěřují. Mezi tyto zákonem vymezené kompetence možnost projednávat podaná trestní oznámení nespadá; ta je dle § 158 odst. 2 trestního řádu vyhrazena orgánům činným v trestním řízení, jimiž jsou policejní orgány a státní zastupitelství.

V situaci, kdy Nejvyšší správní soud nemá pravomoc se trestním oznámením podatelky zabývat a o něm rozhodnout, se však nutně musel vypořádat s otázkou procesního vyústění této situace. Při jejím řešení Nejvyšší správní soud vycházel z rozhodnutí ze dne 18. 12. 2007, č. j. Nad 39/2006 - 16. V něm zdejší soud zaujal názor, že: *„Zjistí-li soud rozhodující ve správním soudnictví, že v projednávané věci není dána pravomoc soudů (resp. že soudnímu řízení má předcházet řízení před jiným orgánem) a na místě není ani postup podle § 46 odst. 5 s. ř. s., návrh podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítne pro neodstranitelný nedostatek jedné z podmínek řízení a věc za přiměřeného použití § 104 odst. 1 věty druhé o. s. ř. postoupí příslušnému orgánu.“*

Je tedy zřejmé, že i v řízení ve správním soudnictví, a to jak v řízení před krajskými soudy, tak v případě předložení věci Nejvyššímu správnímu soudu, může být aplikováno ustanovení § 104 odst. 1, věta druhá, o. s. ř., podle kterého *„nespadá-li věc do pravomoci soudů nebo má-li předcházet jiné řízení, soud postoupí věc po právní moci usnesení o zastavení řízení příslušnému orgánu; právní účinky spojené s podáním žaloby (návrhu na zahájení řízení) zůstávají přitom zachovány.“*

Dospěje-li tedy soud rozhodující ve správním soudnictví k závěru, že věc nespadá do rozhodovací pravomoci soudů (tj. k rozhodnutí nemá pravomoc tento ani jiný soud rozhodující ve správním soudnictví a není dána ani pravomoc soudu rozhodujícího v občanském soudním řízení), nebo dospěje-li k závěru, že má řízení před soudem předcházet jiné řízení, rozhodne o odmítnutí návrhu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro neodstranitelný nedostatek pravomoci soudů jako jedné z podmínek řízení a věc podle § 104 odst. 1, věty druhé, o. s. ř., ve spojení s § 64 s. ř. s. (případně též § 120 s. ř. s.) postoupí příslušnému orgánu.

Nejvyšší správní soud podotýká, že postup podle § 104 odst. 1, věty druhé, o. s. ř. není možný tehdy, jde-li o případ výslovně upravený v § 46 odst. 5 s. ř. s., který stanoví, že *„podal-li navrhovatel návrh proto, že se řídil nesprávným poučením správního orgánu o tom, že proti jeho rozhodnutí není přípustný opravný prostředek, soud z tohoto důvodu návrh odmítne a věc postoupí k vyřízení opravného prostředku správnímu orgánu k tomu příslušnému. Byl-li návrh podán včas u soudu, platí, že opravný prostředek byl podán včas.“* Uvedená právní úprava pro případy, na něž dopadá, vylučuje přiměřenou aplikovatelnost § 104 odst. 1, věty druhé, o. s. ř., neboť není splněna podmínka § 64 s. ř. s., že soudní řád správní nestanoví jinak. O takový případ se však v projednávané věci nejedná.

Nejvyšší správní soud v případě podatelky nemá pochyb, že v její věci není dána pravomoc soudů rozhodujících ve správním soudnictví a mají se jí zabývat orgány činné v trestním řízení. Nejvyšší správní soud proto podání ze dne 28. 1. 2008 podle § 46 odst. 1

písm. a) s. ř. s. odmítl a věc podle § 104 odst. 1, věty druhé, o. s. ř., ve spojení s § 64 s. ř. s., postoupil Okresnímu státnímu zastupitelství v Blansku.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., neboť podání podatelky bylo odmítnuto.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2008

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu